

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 126/2017
09.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА, мал. ББ, мал. ВВ и мал. ГГ, чији је законски заступник тужила АА, ДД и ЂЂ, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Драган Тодоровић, адвокат из ..., против туженог ЕЕ из ..., чији су пуномоћници Илија Гостовић, адвокат из ... и Саво Добранић, адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 604/16 од 28.10.2016. године, у седници одржаној 09.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 604/16 од 28.10.2016. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди П2 494/15 од 25.08.2016. године, усвојен је тужбени захтев тужилаца и одређена мера заштите од насиља у породици, те је забрањено туженом свако даље дрско, безобзирно и злонамерно понашање према тужиоцима, те да се приближава тужиоцима на удаљености мањој од 50 метара, као и приступ на истом растојању око места становања свих тужилаца и места рада тужилаца АА и ДД. Ова мера заштите од насиља у породици одређена је на период од годину дана и може бити продужавана све док не престану разлози због којих је одређена. Жалба не задржава извршење пресуде о одређивању мера заштите од насиља у породици. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 604/16 од 28.10.2016. године, жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Сл.гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до неправилне примене неке од одредаба овог закона, због чега нема ни битне повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује. Указивање на повреду поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, не представља битну повреду због које се ревизија може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужила ЂЂ и тужени ЕЕ су супружници са којима су живели у заједничкој кући и тужиоци – кћерка АА, зет ДД и њихово троје малолетне деце: мал. ББ, мал. ВВ и мал. ГГ. Тужиоци су за време трајања заједнице живота са туженим били изложени психичком насиљу од стране туженог. Тужени је инсистирао да се у кући поштују његова правила, а у противном био је склон бурним реакцијама, вербалном понижавању и конфликтима са другим члановима породице. Временом су прагови толеранције тужилаца на овакво понашање туженог постајали нижи, а тужени је вербално насиље вршио интензивније и чешће, те се кћерка туженог, овде тужила АА са супругом и децом крајем 2013. године преселила у стан у ..., а у априлу 2014. године туженог је из истих разлога напустила и супруга ЂЂ, овде тужила, и прешла да живи код кћерке, овде тужиле АА.

На основу изведених доказа је утврђено да тужени својим понашањем угрожава тужиоце и њихов психички интегритет, душевно здравље и спокојство тако што тужиоце прати и пресреће на улици, долази на кућну адресу, заједничким пријатељима прича да су његова кћерка и зет лоши родитељи. У намери да спречи овакво понашање туженог, тужила АА више пута је подносила пријаве против туженог током 2014. и 2015. године, те је против туженог покренут и прекршајни поступак због угрожавања сигурности и узнемиравања тужилаца, као и кривични поступак због насиља у породици. Из медицинске документације, стручни тим Центра за социјални рад ... је дошао до сазнања да је код туженог ЕЕ дијагностикован од стране лекара ... и ..., поремећај ... и ..., а које се огледа у различитим областима функционисања. Према мишљењу Центра за социјални рад ... било би целисходно да се одреди мера заштите од насиља у породици према туженом у односу на све тужиоце.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су правилно применили материјално право када су утврдили да је тужени према тужиоцима учинио акт насиља у породици, који је предмет тражене судске заштите, и одредили меру заштите тако што су му забранили даље узнемиравање и даље приближавање тужиоцима у трајању од годину дана.

Неосновани су наводи и разлози ревизије туженог којима се правноснажна пресуда побија због погрешне примене материјалног права.

Наиме, насиље у породици дефинисано је одредбом члана 197. Породичног закона („Службени гласник РС“ број 18/05), тако што је у ставу првом одређено да се под насиљем у породици подразумева понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице, док су у ставу другом истог члана наведени карактеристични видови насиља (именовани облици насиља), али и уз одређење да се насиљем у породици сматра свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање, које један члан породице испољава према другом члану породице (неименовани облици насиља).

Насиље у породици подразумева свако понашање које одступа од стандарда уобичајеног опхођења и комуницирања са члановима породице. Да би такво понашање било квалификовано као насиље у породици није неопходан одређени континуитет, тј. трајност и виšekратност таквог понашања. У одређеним ситуацијама, као што је и конкретан животни догађај који је био повод престанка најпре породичне, а затим и брачне заједнице и вишеструког покретања поступака за судску заштиту од стране кћерке туженог, овде тужиље АА, довољан је један акт понашања који има карактер насиља у породици, а у конкретном случају било их је више и у дужем временском периоду. Постојање такве ситуације у овом конкретном спору потврђује и целокупно чињенично стање утврђено у спроведеном поступку. Поремећени брачни и породични односи странака, са учесталим вербалним сукобима, пријаве насиља туженог од стране тужиље АА за извршено вређање и вербално малтретирање, те инсистирање туженог на даљој комуникацији са члановима породице који са њим не желе контакт, представља акт узнемиравања тужилаца, што потврђује исправност одлучивања нижестепених судова у поступку заштите од насиља у породици.

Неосновани су наводи туженог у ревизији да није свако породично неразумевање и сваки породични проблем еквивалент породичном насиљу, те да субјективни осећај угрожености неког члана породице, не значи постојање насиља у породици. Правилност закључивања нижестепених судова, образложена у побијаним пресудама, поткрепљена је утврђеним чињеницама и мишљењем надлежног Центра за социјални рад, како у погледу постојања насиља, тако и потребе и сврсисходности изрицања одговарајућих мера заштите у циљу превенције даљих конфликта и спречавања будућег узнемиравања и насиља.

По оцени Врховног касационог суда, полазећи од мишљења Центра за социјални рад и постојећих околности из којих произилази да постоји насиље у породици, правилно су побијаном одлуком одређене адекватне мере заштите од насиља у породици у најдужем трајању, које су неопходне како би се тужени објективно спречио у даљем испољавању насилничког понашања и за тужиоце обезбедили мир и спокојство за одређени временски период. Изречене мере: уздржавања од сваког дрског, безобзирног и злонамерног понашања којим се угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство тужилаца и забрана туженом да се приближава тужиоцима на удаљености мањој од 50 метара, као и приступ на истом растојању око места становања свих тужилаца и места рада тужилаца АА и ДД су одређене правилном применом члана 198. став 1. и став 2. тачка 3, 4. и 5. и члана 197. Породичног закона сразмерно садржини, интензитету и трајању испољеног насиља.

У већем делу наводи ревизије туженог се непосредно или посредно односе на спроведени доказни поступак и оцену доказа, те упућују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање. Такви наводи нису посебно размотрени будући да у смислу члана 407. став 2. ЗПП не представљају дозвољен ревизијски разлог. Истовремено не доводе у сумњу правилност пресуђења и примену материјалног права садржаног у одредбама Породичног закона.

Са изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу члана члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Туженом нису досуђени трошкови ревизијског поступка, с обзиром да није успео у ревизијском поступку.

**Председник већа-судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић